

Сезон кісток

КУПИТИ

Вітаємо в Сайоні. Найбезпечнішому місці.

2059 рік. Республіка Сайон уже два століття веде в Європі жорстоку кампанію проти неприродності.

Пейдж Магоні посідає високе становище у злочинному світі Лондона. Вона — права рука безжального Білого Зв'язувача — снохода, представниця рідкісного та грізного різновиду ясновидців. За сайонським законодавством вона скоює зраду, просто дихаючи.

Після арешту за вбивство Пейдж знайомиться з таємничими засновниками Сайону, яких зацікавили її непересічні здібності. Щоб вижити й утекти, Пейдж має скористатися всіма своїми вміннями — і довіритися тому, хто мав би бути їй ворогом.

Прокляття

Мені подобається уявляти, що спочатку нас було більше. Либонь, небагато. Але більше, ніж тепер.

Зовні ми такі, як усі. Іноді поведимось як усі. Ми багато в чому такі, як усі. Ми всюди, на кожній вулиці. Якщо не надто придивлятися, то живемо життям, яке можна назвати нормальним.

Не всі ми знаємо, хто ми такі. Дехто з нас помирає, так і не дізнавшись. Дехто знає й ніколи не попадається. Так чи інакше, ми існуємо.

Повірте.

Я жила в Лондоні — офіційно в Ізлінгтоні — з восьми років.

Відвідувала приватну школу для дівчаток, а в пистнадцять покинула її, бо пішла працювати. Це сталося 2056 року. Мій батько гадав, що я вестиму просте життя, вважав, що я розумна, проте не амбітна, і покірно прийматиму будь-яку роботу, що мені трапиться.

Мій батько, як завжди, помилявся.

Я із шістнадцяти років працювала в кримінальному підпіллі Сайонської цитаделі Лондон. Працювала серед безжальних банд ясновидців, які боролися за життя й успіх у синдикаті, очолюваному підвладарем? Виштовхнуті на узбіччя суспільства, ми мусили стати злочинцями, щоб вижити.

Нас почали ненавидіти ще сильніше. Ми справджували їхні найгірші страхи.

Я знайшла своє місце в цьому хаосі. Була не ким-небудь, а половинкою — правою рукою Джексона Голла, більш відомого як Білий Зв'язувач, мімайстра, що правив районом І-4. Безпосередньо на нього працювали шестеро осіб разом зі мною. Ми називали себе Сім печатей.

Мій батько вважав, що я працюю асистенткою в кисневому барі — заняття нудне, але легальне. Правда, ймовірно, вбила б його.

Того дня, коли моє життя змінилося, мені було дев'ятнадцять років. На той час я — Бліда Сновида, спадкоємиця Білого Зв'язувача, що прославилась як єдина відома снохода, — вже зажила недоброї слави.

Після виснажливого тижня серед самих злочинців я планувала провести кілька днів з батьком. Джексон геть не міг зрозуміти, чому я із цим морочуся, — він вважав, що поза синдикатом ніщо не варте нашого часу, — але в нього, наскільки мені відомо, не було живих родичів. Мені здавалося, його взагалі створив Лондон зі свічкового воску й волосся.

Того дня йшов дощ. Того дня, коли моє життя змінилося, — не вперше, але назавжди.

Я лежала в темному лігві на дивані, під'єднана до життєзабезпечення. Фізично я була в Семи циферблатах, а моє сприйняття — трохи далі на північ, у Мерілебоні.

Я вже казала, що снохода. Дозвольте пояснити. Різновидів ясно-видіння багато, та мій був особливо складний. З найпростішою його формою я могла сягати далі вглиб етеру, ніж інші видці. Я не читала думок, а радше вловлювала їх, бо була надчутливою до світу духів.

Мій дар настроював мене на нього в радіусі близько милі довкола.

Коли на наші вулиці заходили чужі, я дізнавалася про це першою. Ніхто не міг сховатися від мене. Через це Джексон зробив із мене засіб спостереження.

Ясновидіння було повністю заборонене, а таке, яке приносить гроші, вважалось відверто аморальним. Офіційно рекомендованим методом страти для тих, хто попався на мімічних злочинах (так ми називали це між собою), було задушення азотом. Ясна річ, публічні повішення й катування за певні різновиди державної зради нікуди не поділися.

Я скоювала державну зраду, просто дихаючи.

Але ми відхиляємося від теми.

Отже, того дня я відстежувала невловного візитера в нашому районі — дивний і непересічний снокрай, який доти з'являвся вже двічі. Мої описи збивали Джексона з пантелику. Зважаючи на нашарування засобів захисту, я б сказала, що йому кілька століть, але такого не могло бути. Це мав бути унікально сильний видець.

Джексон щось підозрював. За правилами, новачок у його секторі цитаделі вже мав би заявити про себе, але цього досі не сталося.

Я відчула його знову, коли пливла того дня. Якби його загубила, Джексон розлютився б.

«Люба, знайди того, хто так нахабно ходить нашою територією. Я відповім на цю образу».

У довколишніх районах юрмилися тисячі снокраїв. Я напружилася, намагаючись встежити за тим, який виділявся. Він привертав мою увагу крізь етер, мов ліхтар, — швидко, неначе міг відчувати мене, як я відчувала його.

Він вислизав за межі досяжності. Мені вже давно треба було повернутися, але цей чужинець надзвичайно непокоїв Джексона.

Якщо хтось із нас про це згадував, ним оволодівав понурий настрій, часто на кілька днів.

Я напружила сприйняття до краю, силкуючись вирватися з обмежень, які накладало місце мого фізичного перебування, але було пізно. Снокрай був зовсім поряд, а тоді взяв і зник, неначе його поглинув етер.

Мене хтось трусив. Я видала кволий звук, що виражав обурення, і мені дали спокій.

Мій срібний шнур — засіб зв'язку між тілом і духом — був напрочуд гнучкий, з ним я могла відчувати снокраї на відстані. Тепер він різко повернув мою свідомість у тіло. Щойно я розплющила очі, Даніца посвітила в них ліхтариком.

Даніна Паніч, наша штатна генійка, — інженерка й некласифікована фурія, що поступалася інтелектом лише Джексонові. Вона була на три роки старша за мене, а також чарівна і чутлива, мов удар у ніс.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ